

burde koste 24 Stk., da de vist kunne faaes for 4 Stk. — da er jeg ogsaa ganske enig i, at der for den enkelte Sømands Vedkommende bør i Contrabogen indføres, hvad der vedkommer ham: Forskud paa Hyren, hvor stor denne er, og hvad han ved Afregningen har modtaget, men ligesom dette i Provinderne — om just ikke selve Afregningen foregaaer for Mønstringsbestyreren — bliver paaleet af Mønstringsbestyreren, saaledes vilde det ogsaa efter min fulde Overbevisning ligesaa vel, ja meget lettere, kunne stee i Kjøbenhavn, hvor man har et selvstændig udrustet Contoir for Mønstringsvæsenet. Man vilde da paa den Maade faae Bestemmelser, baade hvad Forhøringscontracter og Contrabøger angik, faae de fornødne Bestemmelser derom efterlevede, uden at man behøvede at ty til saadanne Omkostningsdepartementer, som denne Lov gaaer ud paa deels at opretholde og deels i stort Tal at skabe. Hvad nu angaaer det Dvørg, som man har tiltænkt Vaterškouten, nemlig en Mægling mellem Skibsfolkene og Skibsføreren, da indseer jeg ikke, hvorfor ikke Mønstringsbestyreren, til hvem de skulle henvende sig, kan foretage en saadan Mægling i de enkelte Tilfælde, hvor det kan være fornødent. Jeg troer, at Udbyttet deraf vil være ligesaa tilfredsstillende som det, man har faaet ud af Vaterškoutens Mægling. Jeg har hørt rosende Bedømmelser af Sø- og Handelsretens Virksomhed og af den Ret, der er at faae ogsaa for simple Søfolk her i Danmark, men jeg har ikke fra disses Side hørt nogen særligt rosende Bedømmelse af den mæglende Virksomhed, som Vaterškoutinstitutionen har ført med sig. Og dette er ganske naturligt; thi Vaterškouten er gjerne udgaaet fra den ene Side af Søfolkene og staaer denne Sides Interesser nærmere, saa at, naar den skal bilægges Noget, har det vel snarest været paa den ene Parts, nemlig Skibsførerens, Side, at Mæglingen er foregaaet. Mæglingen kan i al Fald stee ligesaa upartist paa Mønstringscontoiret, naar dette isvrigt er indrettet paa den Maade, at det bliver ligesaa sagkyndige Folk som andesteds, der komme til at udføre Mæglingen, og der opnaaes derved den Fordeel, at Alt bliver samlet og afgjort paa eet Sted. Naar vi altsaa gaae forbi Forhørings-

contracterne, Contrabøgerne og denne Mægling, saa have vi tilbage, hvad der staaer i § 6, saaledes som den er kommen til os. Denne Paragraph figer, at Vaterškouten skal være forpligtet til at fremstaae de Søfolk, der løbe bort fra deres Forpligtelser med Forskud paa Hyren. Det er en Forpligtelse, som Vaterškouten har havt i 118 Aar, men jeg troer ikke, at han har fyldtgjort den i 118 Tilfælde. Det er et extraordinairt Politit, man saaledes har indført her i Kjøbenhavn, men som jeg ikke troer, det er nødvendigt, Søfolkene bestattes for at opretholde, naar vi samtidigt give et saa betydeligt Tilskud til Kjøbenhavns Politit. Det er efter min Opfattelse en Polititjag, men mener man, at den ligger derudover, saa kan den ikke effectuere af en Contoirmand, og det er da langt mere naturligt, at private Forhøringscontoirer, som tildeels ere tilstede og altid ville være tilstede, og hvis Hjælp Søfolkene søge for at faae Hyre, paatage sig, gjennem deres Forbindelse med Værterne, en saadan Forpligtelse. At man heller ikke lægger stor Vægt paa den Forpligtelse, Vaterškouten faaer her i § 6, seer man deraf, at man kun vil tilstaae ham 100 Rd. for det Tab, han derved kunde lide. Men hvem er det nu, hele denne Sag angaaer? Den angaaer — det er min Opfattelse — i Reglen kun enkelte af de fremmede Søfolk, som søge hertil Byen for at faae Hyre; men hvorfor skal vore danske Søfolk sættes i Skat, fordi nogle Fremmede ikke ville opfylde deres Forpligtelse, men løbe bort med nogle Penge, som de have faaet hos Vaterškouten? Det kan jeg ikke indsee. Det er en illusorisk Bestemmelse; thi Vaterškouten vil ikke kunne effectuere den, hvis den overhovedet skal have Noget at betyde, og forsaavidt Sagen ikke hører ind under og ikke bør høre ind under Politiet, saa er det Noget, som man ganske naturligt kan overlade til de Mæglingmænd, som altid ville blive brugte og tildeels nødvendigt maae bruges mellem Skibsføreren og Mandskabet, inden de ere komne saavidt, at de skulle til Vaterškouten. Det er saameget mere nødvendigt at bruge dem, som Vaterškouten jo ikke maa befatte sig med Hyreanstaffelser. Saaledes som Mønstrings-